

բայց, լաւատես եմ ապագայի հաշուոյն. կը հաւատամ որ երբ անմիջապէս տնտեսական պայմանները բարելաւուին, մեր մայր հայրենիքը տէր պիտի կանգնի «ամենայն հայոց գրականութեան»: Մեզի կը մնայ տոկալ ու երբեք չընկրկիլ:

Յարգանքի եւ սիրոյ եւ ոգեկոչումի այս տողերս բերելու համար աւարտին, չունիմ աւելի վայելուչ եւ սրտագին միջոց մը՝ քան մէջբերելու սփանչելի ուսուցչիս՝ իր յորելեանին առիթով Պէյրութի մէջ արտասանած հառին հետեւեալ հատուածը:

– «Կեանք է ասոր անունը, որուն քոյր պողոտաներուն վրայ այս ժողովուրդը բաժնէր է իր արիւնք, իր համարը, իր գեղեցկութիւնը, ինկած՝ սփիւռքի վրայ, չորնալու սահմանուած, ինչպէս ուզեց իր հիւսիսը եւ յաւիտենական քշնամին:

Փա՛ռք իմ ժողովուրդին: Մի՛ յուսահատիր, սեւ մի՛ տեսներ աշխարհը,

ան որ ինկաւ չորս ծագերուն, այսօր հոս է, ինքզինք գտած, իր յաւիտենական սպասին սպասարկու, փա՛ռք իմ ժողովուրդին:

Երբ կը տեսնեմ քանի մը հարիւր հոգի իմ գործս գնահատող՝ ես վարձատրուած եմ: Առի ձեզմէ եւ տուի ձեզի: Առի իմ մեծերէս գրականութիւնը՝ հաւատով եւ փոխանցեցի յաջորդներուս:

Սփոփուած կը մեկնիմ այս քաղաքէն տեսնելով որ իմ հունձօս չի մեռնիր եւ կը պտղաբերի:»

Հեզութեամբ եւ խանդաղատանքով կը խոնարհիմ իր լուսեղէն յիշատակին առջեւ եւ կ'ըսեմ, «Յարգանք անկարելի նուիրումիդ եւ յաւերժական փառք կոթողական վաստակիդ, հայ գրականութեան տիտանեան առաքեալ»:

ԿԱՐՊԻՍ ԵՍԱՅԵԱՆ

ՄԱՐԴԸ ՄԻԱՍՆՈՒԹԻՒՆ ՀՈԳԻՒ ԵՒ ՄԱՐՄԻՆԻ

Մարդը մարմինի եւ հոգիի միասնութիւն է: Մարդու մարմնի ո՞ր անդամին մէջ է հոգին:

– Ամէն տեղ. կեդրոն ունենալով սիրտը: Ինչպէս որ ամբողջ երկիրը կը պատկանի Թագաւորին, բայց այնտեղ ունի իր պալատը, այնպէս ալ հոգին:

Ինչո՞ւ սիրտը: Որովհետեւ քանի դեռ մարդու սիրտը կ'աշխատի, հոգին մարմնի մէջ է: Երբ սիրտը կը կենայ, մարդն այլեւս մարդ չէ, այլ՝ դիակ, որովհետեւ հոգին լքած, հեռացած է:

մարմինէն: Մարմինը հոգիի ժամանակաւոր բնակարանն է:

Հետեւաբար Քրիստոնեան երբ կը խաչակնքէ՝ յանուն Հօր եւ Որդոյ եւ Սրբոյ Հոգւոյն, «Հոգւոյն» ըսած ժամանակ ձեռքը պէտք է ցոյց տայ սիրտը՝ Հոգիի կեդրոնատեղին:

Այստեղն է Քրիստոնեաներու մէջ աջէն-ձախ, ձախէն աջ խաչակնքելու տարբերութիւնները:

ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ԵՐԶՆԿԱՅԻ